

»Misliš mene? Ne boš, bratec, ne boš! To ni tvoja pesem, ti posnemaš liščka,« ga prekine kos.

»Ali ne vidiš, da se mi je zaletelo? Ne uganjaj sitnosti! A zdaj poslušaj!«

In srakoper prične gostoletni sladko in milo kakor slavec.

»Toda ti oponašaš slavca, navihanec, tako poje samo slavec. Kje pa je tvoja pesem?«

»Preveč postajaš nepotrpežljiv, dragi kos! Še tega ne veš, da jutranja megla škoduje mojemu grlu? Počakaj, da zapiše sveža sapa! A zdaj, zdaj pa le poslušaj!«

In če bi srakoper sam v svoji osebi ne stal pred kosom, bi bil kos za trdno prepričan, da žvrgoli pred njim škrjanček.

»Bratec, bratec, tako žvrgoli škrjanček, to je škrjančkova, ne tvoja pesem. Jaz pa bi rad slišal, kako poješ ti, ne kako pojejo drugi. Zapoj mi, a nobenega oponašanja več!«

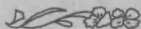
»S teboj, črnuh, se pa danes res ni mogoče nič pogovoriti! Ali še nimaš dovolj? Kaj še hočeš od mene?«

Izrekši, srakoper jezen in osramočen odleti.

»Ha-ha, tako znaš izliti svoj žolč! Drugod si ga poišči, če hočeš koga prevarati!« se smeji za njim kos. »Nič ti ne pomaga vsa tvoja jezica — posnemač boš ostal vse svoje žive dni, srakoper, pa je. Jaz pa pravim: Boljša skromna pesem, kakor ponašanje s tujimi glasovi.«

In kos dvigne glavo ter nadaljuje svojo pričeto jutranjo pesem.

Cvetinomiški.

Igra je igra.

9. Jožkova nesreča.

Pri Prevodniku so imeli mrlička. Na mršvaškem odru, sredi belega cvetja, je počivalo trupelce Prevodnikove Lenice, ki ji je nenadoma prestrigla bleda

smrt nit življenja. Ob mrtvaškem odru je posedal ves potit in objokan njen bratec Prevodnikov Jožek.

Prevodnik je bil lovec. Tudi Jožek je kazal največje veselje do očetovega poklica. Zato mu je tudi lansko leto prinesel Miklavž vso lovsko opravo. Kako ponosno je stopal v nji po hiši gor in dol!

Jožek je bil eden tistih otrok, ki se igrač hitro naveličajo, pa hočejo imeti vse le »zares«, kakor se je Jožek sam izražal. Kolikrat je vzel skrivaj očetovo puško, dal jo je na ramo in se gledal v hišnem ogledalu, kakšen lovec bo enkrat. Kolikrat je poizkusil meriti skozi okno na vrt, kakor to delajo njegov oče. Kolikrat je bil že raditega kaznovan!

Tako je bilo tudi tisti usodni dan.

Jožek je vzel očetovo puško, korakal z njo po hiši, meril skozi okno pa zopet zadel puško na ramo.

Ondi zunaj pa se je brezskrbno igrala sestra Lenica. Na travniku je trgala cvetke, narejala iz njih šopke in jih spleatala v vence.

Jožek je zopet pomeril. Napel je tudi petelina, da bo vsaj videl, kako se puška sproži. Puška počí —! Močen sunek vrže Jožka na sredi hiše, zunaj v travi pa nekdo milo zastoče in takoj utihne.

Mama prihiti na vrt, najde Lenico vso v krvi, umirajočo. Prinese jo jadrno v hišo. Ondi vidi sredi hiše ležati Jožka v nezavesti. Strašna sta bila ta dva prizora za ubogo Prevodnikovo mamo. Tako strašen in žalosten dan, kakor ni bil doslej še nobeden. Toliko da ni reva še sama umrla vsled žalosti.

Kaj stori neumna igra otrokova!

Kako potrť je bil tiste dni nesrečni oče! Vsa hiša je bila kakor izumrla.

Jožek se dolgo ni nič zavedel. Na večer se mu je vračala polagoma zavest, počasi je tudi povedal, kaj se je zgodilo. O strašno!

Res ni bil Jožek za svojo neprevidnost prav nič kaznovan, ali pogled na žalostno mater, na vsega potrtega očeta, zlasti pa pogled na mrtvaški oder je bil zanj hujši kakor vsaka kazen.

Puške potem fant ni mogel več videti. Lovski stan ga ni več veselil. Za svoja leta je postal nena-

vadno resen in zamišljen. Kolikrat je prihajal s pokopališča, od groba svoje sestrice, ves objokan. Ali kaj so pomagale vse solze; sestra je mrtva in je ostala mrtva.

Nesreča z orožjem! Kolikrat se radi neprevidnosti otrok ponavljajo take nesreče ali pa še hujše. Narastla bi cela knjiga, ko bi hotel kdo popisati, kaj vse zakrivijo otroci z orožjem in z žveplenkami; ko bi vam mogel kdo pokazati vse solze, ki jih potočijo žalostni starši nad svojimi živimi in mrtvimi otroki in nad strahovitimi škodami. Naj vam zadostuje Jožkova zgodba in naj vas svari: Proč od vsakega orožja! Pustite tudi pri miru žveplenke! Orožje življenje konča, žveplenke pa domove. J. E. Bogomil.

Ali je več pametnih ali več neumnih ljudi?

Neki imeniten gospod je zelo rad premišljeval o raznih vprašanjih našega življenja. Posebno si je več časa glavo ubijal z vprašanjem: je li več pametnih ali več neumnih ljudi. Nekega dne, ko je šlo ravno veliko ljudi po ulicah, mu šine dobra misel v glavo. Precej glasno ponavlja večkrat: »O pametni mož!« »Ti modra glavica!« »Vi poštena duša!« Pa nihče se ne zmeni. Zdaj pa zakliče samo enkrat: »Ti tepec neumni!« — in uspeh je bil velikanski. Kar vse po vrsti se začne jeziti nad njim, nekateri že stiskajo pesti, drugi že palice vzdigajo — zvedavi modrijan jim komaj uteče in odnese še zdrave pete — toda težka zastavica je bila rešena!

